

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatelů: 1) R. Ch., 2) Ing. M. Z., 3) Ing. T. K., všichni zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Kužvartem, se sídlem Za zelenou liškou 967/2b, Praha 4, proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, Jungmannova 35/29, Praha 1, zastoupeným advokátem JUDr. Petrem Vališem, se sídlem Pplk. Sochora 4, Praha 7, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – úpravy číslo U 0646/2008 směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem, který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 27. 4. 2009, se navrhovatelé domáhají zrušení úpravy číslo U 0646/2008 směrné části územního plánu sídelního útvaru Hlavního města Prahy vydané dne 27. 9. 2008 Magistrátem hlavního města Prahy, odborem územního plánování, podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění tohoto návrhu navrhovatelé uvedli, že touto úpravou dochází na části pozemků parc. č. 3485 a 3466 v kat. ú. Chodov a parc. č. 2871 a 2882 v k.ú. Záběhlice k navýšení míry využití území z kódu B na kód E s tím, že koeficient podlažních ploch je určen hodnotou 0,94 a koeficient zeleně hodnotou 0,53. Zatímco dosavadní míra využití území umožňovala zástavbu dotčených pozemků odpovídající přízemní rozvolněné zástavbě (1 nadzemní podlaží, zeleň min. 50 % plochy), rozvolněné zástavbě (2 nadzemní podlaží, zeleň min. 65 % plochy), po navýšení kódu míry využití území je na dotčených pozemcích umožněna realizace sídlištní zástavby s domy o

výšce 5 nadzemních podlaží a více. Celková hmota přípustné nadzemní zástavby vyjádřená koeficientem podlažních ploch na dotčených pozemcích narostla více než trojnásobně.

Navrhovatelé dovozují svoji aktivní legitimaci k podání návrhu z následujících skutečností:

První navrhovatelka je spoluvlastnicí rodinného domu se zahradou na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. Druhý navrhovatel je spoluvlastníkem bytové jednotky a spoluvlastníkem budovy a pozemku na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. Třetí navrhovatel je spoluvlastníkem bytové jednotky č. 2238/37 v budově čp. 2240 v k.ú.Chodov a spoluvlastníkem pozemků parc. č. 3503/2, 3503/3 a 3503/4 v k.ú. Chodov. K prokázání uvedeného všichni navrhovatelé připojili výpisy z katastru nemovitostí.

Přímo do textu pak navrhovatelé včlenili plánek, v němž jsou orientačně zakresleny nemovitosti v jejich vlastnictví, resp. poloha jejich nemovitostí a poloha území dotčeného shora uvedenou úpravou. K tomu uvedli, že jejich nemovitosti jsou v bezprostřední blízkosti území dotčeného shora uvedenou úpravou. Způsob a především míra využití dotčených pozemků a z ní vyplývající, zejména dopravní zátěž projevující se zvýšenou hladinou akustického tlaku a emisemi výfukových zplodin, mají přímý dopad na podmínky užívání nemovitostí ve vlastnictví navrhovatelů. Jasnou představu si lze učinit na základě oznámení záměru „Obytný soubor Trojmezí“ oznamovatele Central Group, a.s., podaného na základě zákona č. 100/2001 Sb. Navrhovatelé tento záměr připojili k návrhu. Podle tohoto záměru má na dosud nezastavěných pozemcích vyrůst 10 budov o 6 až 7 nadzemních podlažích s celkem 477 bytovými jednotkami a s 483 parkovacími stáními. Ze záměru vyplývá, že jeho realizací by došlo k nárůstu dopravy ulicí Klapálkovou o přibližně 966 jízd osobních vozů denně.

Nemovitost první navrhovatelky se nachází necelých 500 metrů severně od dotčených pozemků, nemovitosti druhého a třetího navrhovatele se nacházejí přímo v ulici Klapálkově. Navrhovatelé jsou tedy osobami, jejichž práva a povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být předmětnou úpravou přímo dotčeny (§ 172 odst. 5 správního řádu). Navrhovatelé jsou proto osobami oprávněnými podat námitky proti návrhu předmětné úpravy. Tím, že odpůrce při vydání předmětné úpravy nepostupoval v souladu s § 171 a násl. správního řádu, zejména nedoručil návrh opatření obecné povahy veřejnou vyhláškou, nevyzval dotčené osoby k podání připomínek nebo námitek k návrhu, neuvedl v předmětné úpravě žádné odůvodnění a neoznámil ji veřejnou vyhláškou, dopustil se zkrácení práv navrhovatelů ve smyslu § 101a odst. 1 věta první s. ř. s. Na základě těchto skutečností se navrhovatelé považují za aktivně legitimované k podání návrhu.

Navrhovatelé celkově uzavírají, že odpůrce při vydávání předmětné úpravy porušil takřka všechny své zákonné povinnosti, jejichž účelem je zajistit možnost realizace práv dotčených osob v rámci procesu vydávání opatření obecné povahy. Vzhledem k tomu považují navrhovatelé za nesporné, že předmětná úprava byla vydána nezákonným způsobem a navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadené opatření obecné povahy zrušil.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že při vydání úpravy směrné části územního plánu postupoval v souladu s platnými a účinnými právními předpisy a v souladu

s judikaturou. Odpůrce nepostupoval v souladu s § 171 a násl. správního řádu proto, že v době vydání územního plánu hl. m. Prahy – v době účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., nebyl brán územní plán za opatření obecné povahy. Odpůrce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2007 č. j. 3 Ao 1/2007 - 44, podle něhož územní plán schválený na základě zákona č. 50/1976 Sb. není opatřením obecné povahy. Na toto usnesení navazuje usnesení téhož soudu ze dne 27. 3. 2007 č. j. 4 Ao 2/2007 - 61, v němž se mj. uvádí: Dospěl-li rozšířený senát k závěru o tom, že územní plán schválený před 1. 1. 2007 není opatřením obecné povahy, nelze uzavřít jinak, než že ani úpravu směrné části územně plánovací dokumentace za opatření obecné povahy rovněž považovat nelze, neboť jde o úkon správního orgánu související s územně plánovací dokumentací, která byla schválena podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Pokud navrhovatelé v žalobě odkazují na náleze Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 14/07, kterým bylo zrušeno usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2007 č. j. 3 Ao 1/2007 - 44, pak odpůrce namítá, že předmětnou úpravu vydal dříve, než byl vyhlášen Ústavním soudem uvedený náleze. Odpůrce navíc s tímto náleze Ústavního soudu nesouhlasí z důvodů, které ve vyjádření podrobněji uvedl.

Odpůrce dále odkázal na § 188 odst. 3 zákona č. 191/2008 Sb., kterým se mění stavební zákon, v němž se mj. uvádí, že o úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Odpůrce podle této právní úpravy postupoval a byla tedy vydána zákonem stanoveným způsobem. Odpůrce dále namítl nedostatek aktivní legitimace navrhovatelů, kteří nejsou předmětnou úpravou zkráceni na svých právech, a to ani na právech procesních, protože jejich nemovitosti nejsou v bezprostřední blízkosti nemovitostí, na které se vztahuje předmětná úprava. Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu.

Navrhovatelé v replice k vyjádření odpůrce uvedli, že skutečnost, že výše uvedený náleze Ústavního soudu byl vydán později než předmětná úprava směrné části územního plánu, nehraje žádnou roli, protože náleze Ústavního soudu není legislativním aktem, nýbrž výkladem právní úpravy platné již v době vydání předmětné úpravy směrné části územního plánu. Navrhovatelé se neztotožňují s tvrzením odpůrce, že nebyli předmětnou úpravou zkráceni na svých právech. Mimo pochybnost totiž je, že postupem odpůrce při vydávání předmětné úpravy došlo ke zkrácení procesních práv navrhovatelů. Ust. § 172 správního řádu nezahrnuje pouze osoby, jejichž práva a povinnosti mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, ale také osoby, jejichž zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, přičemž „zájem“ je čistě subjektivní kategorií. Navrhovatelé mají zájem na tom, aby se nezhoršovaly podmínky k životu v místě, kde bydlí, aby nedocházelo k navyšování automobilové dopravy a s ní spojených emisí výfukových plynů a hluku. I v případě, že by odpůrce tvrdil, že navrhovatelé nemají právo na to, aby tomuto jejich zájmu bylo v rámci vydávání předmětné úpravy vyhověno, nespornou skutečností zůstává, že tento zájem navrhovatelů existuje a může být přímo dotčen vydáním předmětné úpravy, jejímž obsahem je navýšení koeficientu míry využití území.

Navrhovatelé jsou tedy dotčenými osobami ve smyslu § 172 správního řádu a odpůrce svým postupem narušil jejich procesní práva vyplývající z tohoto ustanovení. Odpůrce se nevypořádal s jejich připomínkami způsobem stanoveným v § 171 a násl. správního řádu. Navrhovatelé v této souvislosti odkázali na usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 2. 4. 2009 č. j. 1 Ao 1/ 2009 - 94. Pokud jde o tvrzené porušení hmotných práv navrhovatelů, prokázali, že jsou vlastníky, resp. spoluvlastníky bytových jednotek, rodinného domu a pozemků v blízkosti pozemků, jichž se předmětná úprava týká. Navýšení kódu míry využití území, které je obsahem předmětné úpravy, by vedlo k zástavbě dotčených pozemků převážně vysokopodlažními domy a parkovišti. Důsledkem by byl nárůst automobilové dopravy v okolí, přičemž, jak vyplývá z důkazů připojených k návrhu, tento nárůst dopravy zatíží Klapádkovu ulici, tedy ulici, v níž jsou nemovitosti ve vlastnictví druhého a třetího navrhovatele. Předmětné území je navíc dotčeno hlukem ze Spořilovské radiály a je tedy pravděpodobné, že další zvýšení hluku a emisí škodlivin povede k překročení příslušných hygienických limitů nebo ke stavu, který je možno kvalifikovat z hlediska úpravy sousedských práv jako obtěžování hlukem, prachem, popílkem, kouřem nebo plyny nad míru přiměřenou poměrům. Podle názoru navrhovatelů tedy dojde ke stavu, který je neslučitelný s jejich právy, zejména s právem na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a s vlastnickým právem podle čl. 11 odst. 1 Listiny. Vydáním předmětné úpravy došlo tedy ke zkrácení práv navrhovatelů také v rovině hmotněprávní.

Nejvyšší správní soud projednal věc bez nařízení jednání, když navrhovatelé s takovýmto postupem souhlasili a odpůrce dodatečně od žádosti o nařízení jednání upustil.

Z dokumentace předložené odpůrcem Nejvyšší správní soud zjistil, že odpůrce provedl úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy č. U 0646/2008 v lokalitě k.ú. Záběhllice, Chodov-území čistě obytné (OB-B) v prostoru severně od ulice Divišovské. Míra využití území byla upravena na kód E s koeficientem podlažních ploch $KPP = 0,94$ a koeficientem zeleně $KZ = 0,53$ pro část plochy OB (38 449 m²) na pozemcích parc. č. 3485 a 3466 v k.ú. Chodov a parc. č. 2871 a 2882 v k.ú. Záběhllice, v ostatní ploše zůstává kód B.

Dosavadní míra využití území byla stanovena kódem B. Podle „Tabulky míry využití území“, kterou předložili navrhovatelé, míra využití území stanovená kódem B umožňuje zástavbu pozemků v přízemní rozvolněné zástavbě, rozvolněné zástavbě nebo velmi rozvolněné zástavbě. Míra využití území stanovená kódem E umožňuje stavby pro podnikání, činžovní vily (viladomy), činžovní vily, rozvolněnou zástavbu městského typu.

Navrhovatelé předložili oznámení záměru podle přílohy č. 3 k zákonu č. 100/2001 Sb. „Obytný soubor Trojmezí“, který zpracovala firma K+K environmentální průzkum, s.r.o., v březnu 2009. Oznamovatelem záměru je obchodní firma Central Group, a.s. Z tohoto materiálu vyplývá, že má být provedena výstavba obytného souboru, který obsahuje 12 bytových domů s 477 bytovými jednotkami. Obytné domy mají mít 4 – 7 nadzemních podlaží. Celý soubor počítá s parkováním v podzemních podlažích. Podle tohoto materiálu intenzita dopravy vyvolaná posuzovaným záměrem po jeho realizaci (rok 2012) je odhadována na 966 jízd osobních automobilů denně (dvojnásobek počtu parkovacích míst).

Nejvyšší správní soud zjistil z výpisu z katastru nemovitostí, který navrhovatelé předložili, že jsou vlastníky, resp. spoluvlastníky těch nemovitostí, které uvedli v návrhu. Z příslušné dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil, že nemovitosti navrhovatelů

nesousedí s pozemky, na nichž má být výstavba provedena. Jak je uvedeno i v návrhu, nemovitost ve vlastnictví první navrhovatelky je ve vzdálenosti necelých 500 m od dotčených pozemků, nemovitosti druhého a třetího navrhovatele se nacházejí v ulici Klapálkově. Touto ulicí má být veden příjezd k budoucím obytným domům.

Při posuzování podaného návrhu Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky, za nichž může jednat ve věci. Dospěl přitom k závěru, že má pravomoc rozhodnout o návrhu a je k tomu i věcně příslušný. Při úvaze o tom, zda směrná část územního plánu má jinou povahu než jeho závazná část, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tomu tak není. Vyšel z již uvedeného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/07 ze dne 19. 11. 2008, v němž se Ústavní soud postavil na stanovisko akcentující tzv. materiální pojetí opatření obecné povahy. Z tohoto nálezu Ústavního soudu vyplývá, že směrná část územního plánu může, ale také nemusí být opatřením obecné povahy. Záleží na tom, zda v konkrétním případě směrná část územního plánu, resp. její změna, skutečně má materiální prvky. V projednávané věci tomu tak je, protože změna směrné části územního plánu je spojena se změnou směrných regulativů týkajících se využití území, a je proto způsobilá zasáhnout do práv účastníků. Návrh sám je přípustný, navrhovatelé splnili předepsanou povinnost tvrzení o zkrácení v právech. Soud se však musel speciálně zabývat otázkou, zda navrhovatelé nejsou k podání návrhu osobami zjevně neoprávněnými ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Při řešení této otázky vycházel soud ze své dosavadní judikatury, především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005 č. j. 4 As 50/2004 - 59, uveřejněného pod číslo 1043/2007 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku *lze odmítnutí návrhu z důvodu, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, vyhradit případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným případům nedostatku legitimace hmotné, který je zjištělný bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného.* O takový případ půjde např. tehdy, jestliže žalobce (navrhovatel) tvrdí porušení práva, jehož pojmově vůbec nemůže být nositelem (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 1995 č. j. 6 A 56/94) nebo tehdy, pokud napadeným rozhodnutím vůbec nebylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech, jejichž zkrácení tvrdí (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 10. 1994 č. j. 6 A 255/93 - 18). *Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat. I v případě, že nedostatek aktivní legitimace posléze vyjde najevo, musí o věci rozhodnout rozsudkem.*

V projednávané věci je nesporná aktivní procesní legitimace navrhovatelů, neboť ta je založena na povinnosti tvrzení zkrácení na právech a tuto povinnost navrhovatelé splnili. Spornou je však legitimace věcná (hmotná). Nutno předeslat, že podle § 188 odst. 3 zákona č. 191/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění zákona č. 68/2007 Sb., který nabyl účinnosti dne 3. 6. 2008, při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. prosince 2006 se postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. *Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů* (tedy podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb.). Podle § 22 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb. k návrhu regulačního plánu, územního plánu obce a k vymezení veřejně prospěšných staveb v návrhu územního plánu velkého územního celku mohou vlastníci dotčených pozemků a staveb uplatnit do 15 dnů od posledního dne vystavení návrhu námitky nebo nesouhlas s vyřízením svých námitek

podaných ke konceptu řešení. Otázkou je, zda vedle osob uvedených v § 22 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., dotčeným vlastníkem může být i majitel pozemku sousedního či dokonce pozemku, jež se zastavitelnou plochou vůbec nesousedí. K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své předešlé judikatuře, konkrétně v rozsudku ze dne 9. 10. 2007 č. j. 2 Ao 2/2007 - 73. Svůj názor opřel o judikaturu Ústavního soudu i bývalého nejvyššího správního soudu a na tomto základě dospěl k závěru, že *pojem „dotčenosti“ je nutno vykládat širěji nežli jen tak, že může být naplněn pouze u vlastníků pozemků a staveb, na které změna územního plánu přímo dopadá. Dotčenost se ovšem nevyčerpává ani v hranicích mechanicky vnímaného „sousedění“ pozemků či staveb určitých vlastníků s těmi pozemky a stavbami, na něž přímo dopadá změna územního plánu; dotčen totiž může být – ovšem spíše výjimečně – i vlastník pozemku (stavby) vzdálenější, má-li zamýšlená změna územního plánu takovou povahu, že při jejím provedení je reálné podstatné ovlivnění poměrů i na tomto pozemku (stavbě). „Dotčení“ se proto musí posuzovat materiálně, s důkladným uvážením poměrů příslušné lokality, konkrétních pozemků (staveb), ve vztahu k nimž se dotčenost posuzuje, a povahy územního plánu.*

Byť tedy v projednávaném případě zůstává prozatím sporné, zda napadeným opatřením obecné povahy byla skutečně dotčena práva navrhovatelů, lze uzavřít, že pro podání návrhu nejsou osobami zjevně neoprávněnými. Z povahy věci totiž není vyloučeno, aby vlastníkem dotčeným změnou směrné části územního plánu byl i vlastník pozemku přímo nesousedícího s územím, na které se vztahují nové směrné regulativy, a zároveň není na první pohled bez pochyb zřejmé, že napadené opatření obecné povahy do jeho práv nezasáhlo.

Pro další fázi považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve stručně objasnit charakter napadeného správního aktu a poté se zaměřit na posouzení otázky, zda jsou navrhovatelé k podání návrhu aktivně legitimováni i věcně a následně v jakém rozsahu napadené opatření obecné povahy přezkoumat. Doktrinárně je opatření obecné povahy správní akt s konkrétně určeným předmětem a obecně vymezeným okruhem adresátů. Jakkoliv je však okruh adresátů obecný, pro věcnou legitimaci k podání návrhu je nutno trvat na zákonném požadavku dotčení na právech přímo napadeným opatřením, jak ostatně vyplývá z § 101a s. ř. s. Zákon totiž vychází z toho, že možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárně procesním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Teprve poté, kdy je najisto postaveno, že k zásahu do hmotných práv navrhovatelů došlo, je možno se zabývat i zákonností procedury přijetí. V projednávané věci to znamená, že je třeba posoudit, zda navrhovatelé spadají do onoho obecně vymezeného okruhu osob, jež jsou vydaným opatřením obecné povahy dotčeny a zda tedy u nich skutečně nastala ona výjimečná situace, kdy realizací změny směrné části územního plánu dojde nepochybně k podstatnému ovlivnění poměrů i na jejich nesousedících pozemcích.

Po zhodnocení skutkového stavu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že změnou směrné části územního plánu hmotná práva navrhovatelů dotčena nebyla. Z přijaté změny směrné části územního plánu nevyhnutelně nevyplývá pro navrhovatele žádný z negativních důsledků uvedených v návrhu. V daném případě došlo změnou směrné části územního plánu k tomu, že, jak je již shora vícekrát uvedeno, byla změněna míra využití území, takže by bylo možno provést výstavbu „Obytného souboru Trojmezí“. Konkrétní podobu tohoto obytného souboru však bude možno posoudit až po předložení projektové

dokumentace ve fázi územního řízení. Teprve tehdy bude rovněž možno posoudit, zda realizací záměru dojde k dotčení práv navrhovatelů a zda tedy budou mít alespoň v územním řízení postavení účastníka podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Nutno znovu zdůraznit, že věcnou legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy může mít vlastník sousedícího pozemku jen zcela výjimečně, např. tehdy, pokud by z konkrétních okolností bylo již v této fázi nepochybné, že při jakémkoli způsobu realizace změny územního plánu dojde k dotčení vlastnických práv majitelů pozemků a staveb, a to nejen sousedních, ale i vzdálenějších. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že navrhovatelé nejsou věcně legitimováni k podání návrhu na zrušení tohoto opatření obecné povahy, neboť přijatou změnou směrné části územního plánu k dotčení jejich vlastnických práv ještě nedošlo. Za této situace se Nejvyšší správní soud pro účely posouzení zákonnosti přijaté změny územního plánu nezabýval námitkami navrhovatelů proti proceduře přijetí této změny a návrh podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007 č. j. 3 Ao 4/2007 - 84 a usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2008 sp. zn. II. ÚS 449/08, jímž byla ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítnuta).

Proto jen v rámci poznámky obiter dictum Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že i kdyby k dotčení na právech navrhovatelů došlo, nebyly by jejich námitky důvodné. To, že je změna směrné části územního plánu v daném případě po materiální stránce opatřením obecné povahy, ještě neznamená, že se na proces jejího přijetí vztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Ten se vztahuje jen na případy, kdy podle § 171 zvláštní zákon ukládá vydat opatření obecné povahy. To však v daném případě zvláštní zákon neukládá, protože, jak je již shora uvedeno, přechodné ustanovení § 188 odst. 3 nového stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb. ve znění zákona č. 68/2007 Sb. a zákona č. 191/2008 Sb.) odkazuje ohledně procedury změny směrné části územního plánu na stavební zákon č. 50/1976 Sb., který institut opatření obecné povahy neznal.

Podle § 101d odst. 5 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu